

Брюксел, 14.4.2016 г.
COM(2016) 204 final

[...]

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА И ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ

**Доклад на Комисията до Съвета и Европейския парламент съгласно член 18,
параграф 2 от Директива 2004/35/ЕО относно екологичната отговорност по
отношение на предотвратяването и отстраняването на екологичните щети**

{SWD(2016) 121 final}
{SWD(2016) 122 final}

1. Въведение

Вторият доклад за изпълнението¹ на Директива 2004/35/ЕО относно екологичната отговорност по отношение на предотвратяването и отстраняването на екологичните щети („Директивата относно екологичната отговорност“ или „Директивата“)² представя опита, натрупан при прилагането на директивата в периода 2007—2013 г. и трябва да се чете заедно с работния документ на службите на Комисията³. Докладът се основава на член 18, параграф 2 от Директивата относно екологичната отговорност. Той съдържа заключения и препоръки относно изпълнението на място, основаващи се на оценката по REFIT (Програма за пригодност и резултатност на регулаторната рамка), предприета през последните две години. Оценката анализира как работи директивата и дали съответства на поставените цели⁴ и беше подкрепена от две изследвания от 2012 г. и три от 2013 г.⁵.

Директивата относно екологичната отговорност обхваща случаи на значителни екологични щети. Тя прилага принципа „замърсителят плаща“, заложен в член 191 на Договора за функционирането на Европейския съюз, който означава, че обществеността не следва да плаща в случай на причиняване на значителни екологични щети от промишлени дейности. Операторите, извършващи опасни трудови дейности, съгласно изброеното в приложение III към Директивата относно екологичната отговорност (вж. раздел 2), носят стриктна отговорност за нанесени от тях екологични щети, т.е. не е необходимо доказване на вина (умишлено или поради небрежност). Операторите, извършващи дейности, различни от опасни трудови дейности, носят отговорност въз основа на доказана вина.

Основните цели на директивата са да предотврати екологична щета при наличие на непосредствена заплаха от възникване на такава и да я отстрани, в случай че вече е възникнала. В съответствие с принципа „замърсителят плаща“, отговорният оператор трябва да предприеме необходимите действия за предотвратяване или отстраняване на щетите и да поеме всички разходи. Щетата се счита за отстранена, след като околната среда е възстановена в състоянието си отпреди възникване на щетата. Директивата относно екологичната отговорност обхваща щети върху биологичното разнообразие (защитени видове и естествени местообитания), водите и почвите. Директивата не обхваща традиционни щети (имуществени щети, смърт или телесни повреди, или икономически загуби).

2. Транспониране и прилагане

Редица държави членки не успяха да спазят срока за транспониране на директивата в националното законодателство (30 април 2007 г.), като директивата беше изцяло транспонирана от всички 27 държави членки⁶ едва от средата на 2010 г. Първият доклад на Комисията очерта тези закъснения и други недостатъци. Освен това Комисията анализира подробно сложната ситуация, създадена се при въвеждането на

¹ Първият доклад за изпълнението беше представен на 12 октомври 2010 г. (COM(2010) 581).

² ОВ L 143, 30.4.2004 г., стр. 56 (последно изменена с Директива 2006/21/ЕО, Директива 2009/31/ЕО и Директива 2013/30/ЕС).

³ РДСК (2016)121

⁴ Вж. COM(2013) 685, COM(2014) 368, РДСК(2014) 192 final /2 и COM(2015) 215, РДСК(2015) 110.

⁵ Всички изследвания са достъпни на адрес: <http://ec.europa.eu/environment/archives/liability/eld/studies.htm>

⁶ Хърватия, която съобщи, че ще транспонира директивата в момента на своето присъединяване към ЕС, не беше задължена да предостави национален доклад относно прилагането на Директивата относно екологичната отговорност до 30 април 2013 г., тъй като се присъедини към ЕС едва на 1 юли 2013 г.

един твърде гъвкав рамков европейски инструмент за екологичната отговорност в допълнение към вече съществуващото в повечето държави членки национално законодателство. Накратко, това доведе до известно подобрене на съгласуваността от правна гледна точка в сравнение със ситуацията преди транспонирането на Директивата относно екологичната отговорност (например в някои държави членки нямаше въведен режим за екологичната отговорност). Въпреки това в практическо и правно отношение настоящата ситуация остава диверсифицирана и ще са необходими допълнителни стъпки за установяване на равни условия на европейско равнище⁷.

Комисията предприе мерки относно закъснялото транспониране и проблемите, свързани с несъответствието (седем държави членки все още трябва да преодолеят някои проблеми във връзка с несъответствието). Тези действия доведоха до слабо подобрене на съгласуваността на действащите правни системи на държавите членки. Въпреки това все още са налице различия поради рамковия характер на Директивата относно екологичната отговорност, който предлага значителна гъвкавост на държавите членки.

Що се отнася до изпълнението, в периода април 2007 г.— април 2013 г. държавите членки докладваха за приблизително 1245 потвърдени инцидента с екологични щети, довели до прилагане на директивата. Броят на случаите обаче се различава значително в различните държави членки. Две държави членки са докладвали за над 86 % от всички случаи на щети (Унгария: 563 случая, Полша: 506), а за повечето от останалите случаи са докладвали шест държави членки (Германия (60), Гърция (40), Италия (17)⁸, Латвия, Испания и Обединеното кралство). Единадесет държави членки не са докладвали за инциденти с щети по Директивата за екологичната отговорност от 2007 г., вероятно защото разглеждат случаите изключително в рамките на своите национални системи.

Годишният брой на случаите по Директивата относно екологичната отговорност се различава значително по държави членки — от 95 до по-малко от 1. Високият брой на случаите в една държава членка не означава непременно, че тази държава членка прилага директивата по-стриктно, отколкото се изисква. Оценката и работата относно проверката на съответствието показват, че тези различия могат да се обяснят от различните правни рамки и традиции (по-специално дали съществуващото законодателство е било отменено, или не), възможните различия в състоянието на околната среда и различното тълкуване на ключови термини и понятия, както е представено по-долу. По-честото прилагане на директивата често се дължи на:

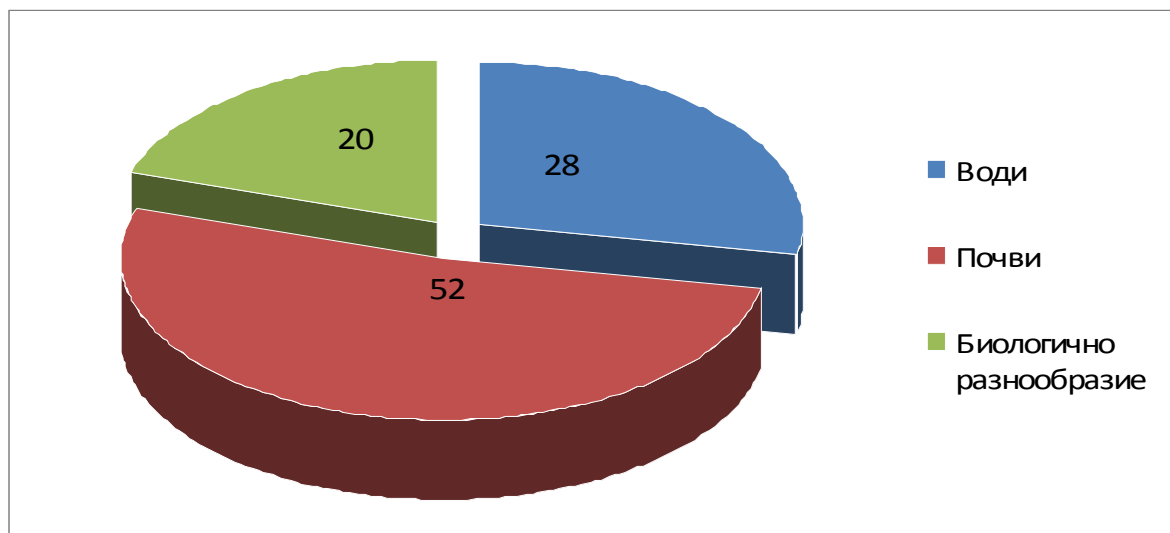
- ползване на регистри на казусите по директивата;
- по-добри възможности за заинтересованите страни да представят коментари и да си сътрудничат с компетентните органи;
- задълженията на компетентните органи да предприемат допълнителни действия за предотвратяване и отстраняване на щети, ако операторите не го направят; и
- по-високо равнище на осведоменост на обществеността и заинтересованите страни, по-специално на операторите, относно директивата.

⁷ Повече информация за този анализ и използваните изследвания е достъпна в проучването на прилагането на Директивата относно екологичната отговорност — Правен анализ на националното законодателство за транспониране, 2013 г., както и в проучването на правния анализ, 2014 г.

⁸ Италия обаче е докладвала за допълнителни 1000 потенциални инцидента, които по-късно може да се превърнат в казуси по директивата.

За разлика от това обхватът на Директивата относно екологичната отговорност не е идентифициран като основна причина за различията в прилагането (вж. раздел 4).

Около 50 % от докладваните случаи за екологични щети се отнасят до щети върху почвата. Щетите върху водите представляват 30 %, а щетите върху биологичното разнообразие са около 20 %.

Фигура 1: Категории екологични щети въз основа на 1450 случая⁹

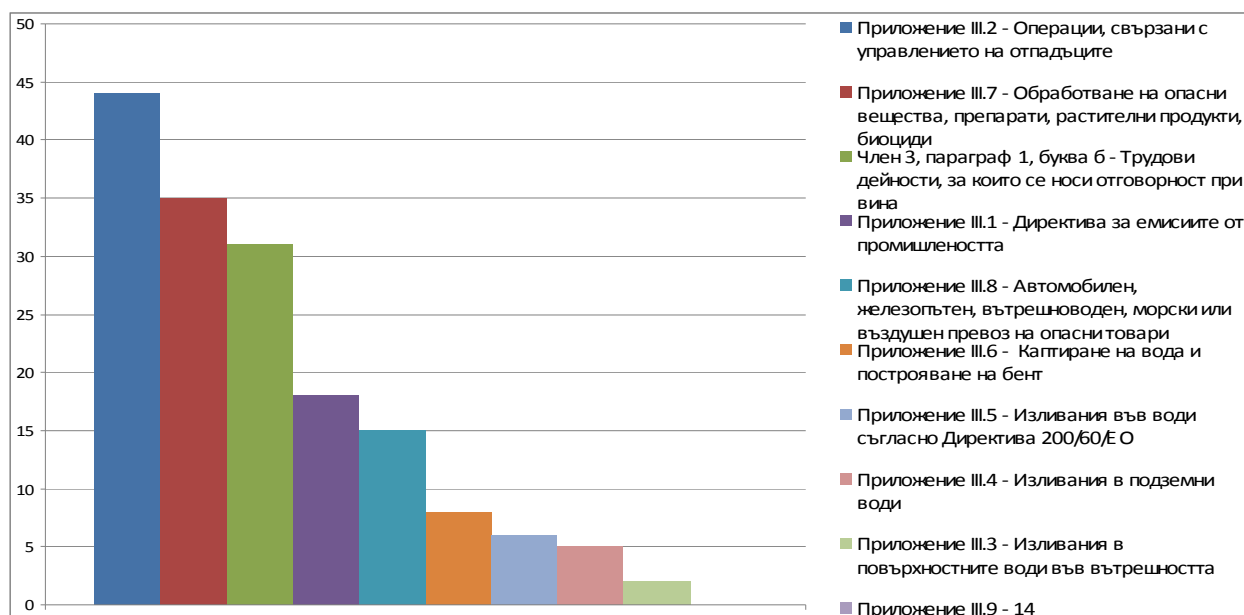
Опасните трудови дейности (свързани със стриктна отговорност), които предизвикват екологични щети, са най-вече:

- дейности по управление на отпадъците;
- обработване на опасни вещества, препарати, продукти за растителна защита или биоциди;
- дейности съгласно Директива относно емисиите от промишлеността¹⁰, и
- автомобилен, железопътен, вътрешноводен, морски или въздушен превоз на опасни или замърсяващи товари.

Други трудови дейности (свързани с виновна отговорност) също са предизвикали екологични щети, но по смисъла на Директивата относно екологичната отговорност предизвиканите щети са изключително върху биологичното разнообразие.

⁹ Някои случаи са включени в повече от една категория щети.

¹⁰ 2010/75/ЕС (ОВ L 334, 17.12.2010 г., стр. 17).

Фигура 2: Докладвани случаи по Директивата относно екологичната отговорност по брой случаи спрямо вида на вредните дейности

Относително малък брой искания за действие са докладвани като инициирани от лица, засегнати от екологичните щети, или от екологични НПО¹¹. При около 60 случая е потърсен съдебен контрол, като 44 от тях са в Полша.

Средното време от началото до приключването на отстраняването на щетата е 12 месеца. В някои случаи обаче отстраняването е отнело над шест години.

3. Оценка и пригодност на регулаторната рамка¹²

3.1. Целесъобразност

Целите на директивата, а именно предотвратяване и отстраняване на екологични щети, все още са целесъобразни и отговарят на текущите нужди, тъй като винаги съществуват рискове за възникване на такъв тип щети и произшествия. Оценката показва, че директивата е помогнала в ограничена степен за подобряване на равнището на екологичната защита в ЕС. Обаче тя все още не е реализирала потенциала си. Освен това, тъй като целесъобразността на директивата е по-голяма в някои държави членки, отколкото в други, нейната целесъобразност трябва да бъде оценена спрямо вече съществуващите различни национални правни рамки и традиции.

3.2. Ефективност

Ефективността на директивата варира значително, тъй като е приложена много различно в държавите членки. Това се дължи отчасти на рамковия характер на

¹¹ 132, но 93 от тях а искания за действие само в Италия.

¹² Комисията реши да направи оценка съгласно своята програма REFIT през 2013 г. много преди приемането на насоките за оценка през май 2015 г.

директивата, който предвижда много изключения, възможности и гъвкавост. По-специално като основна причина за неравномерно прилагане на директивата са идентифицирани различните тълкувания и прилагането на праговете на значимост на екологични щети. Компетентните органи, икономическите оператори и застрахователите често призовават за повече яснота и насоки по този въпрос. Ефективността на директивата е отразена най-добре от стойността на отстранените екологични щети (около 6 милиона евро, без да се броят пет сериозни загуби, и 180 милиона евро, ако се включат петте сериозни случая). Стимулиращият ефект, изразяващ се в засилени предпазни мерки и подобрена финансова сигурност, както и предотвратените вследствие на незабавни действия потенциални щети до голяма степен не са известни поради все още несъществуващи данни.

Що се отнася до обхвата на екологичните щети, оценката потвърди, че той е достатъчен за покриване на щети върху най-важните природни ресурси. Обхватът на стриктната отговорност за опасни дейности (приложение III) също изглежда актуален, вероятно с изключение на тръбопроводен транспорт на опасни вещества извън работните обекти. В това отношение обаче, заинтересовани страни са посочили проблеми във връзка с отговорността на трети страни.

3.3. Ефикасност

Оценката на ефикасността разгледа основните категории разходи: разходи за отстраняване, административни разходи и разходи за финансови обезпечения.

Разходите за отстраняване за възстановяване на увредените природни ресурси се поемат от отговорното лице в съответствие с принципа „замърсителят плаща“. Наличните данни показват, че разходите за действия по отстраняване възлизат средно на около 42 000 EUR¹³. Гърция е докладвала за средна стойност от 60 000 EUR. Разходите за отстраняване обаче варират за отделните случаи от няколко хиляди евро до над 50 милиона евро за мащабните загуби в резултат на крупни произшествия (като например в *Kolontár*, Унгария или в *Moerdijk*, Нидерландия).

Административните разходи за публичните органи са непрекъснати разходи, които не могат да се възстановят от отговорните оператори. Само три държави членки предоставиха точни данни за административните разходи, вариращи от 55 000 EUR (във Фламандския регион в Белгия) до 2 милиона евро (в някои от автономните общности на Испания). Не бяха предоставени данни по отношение на административните разходи за предприятията. Поради ограничената информация относно административните разходи за органите и частния сектор не е възможно да се направят надеждни заключения относно административните разходи. Въпреки това от страна на заинтересованите страни няма оплаквания относно административната тежест.

Разходите за екологични щети за отговорните оператори могат да се ограничат чрез използване на инструменти за финансови обезпечения (обхващащи застрахователни и алтернативни инструменти, като например банкови гаранции, облигации или фондове).

¹³ Изчислено въз основа на 137 казуса, представляващи малко над 10% от всички докладвани от държавите членки казуси по Директивата относно екологичната отговорност и без да се отчетат по-специално трите най-големи загуби в *Kolontár* (Унгария), *Moerdijk* (Нидерландия) и гръцкият казус *Assopos* (тъй като те се считат за извънредни случаи).

Повечето пазари предвиждат достатъчно покритие на рискове по Директивата относно екологичната отговорност, но търсенето е ниско поради недостатъчния брой случаи в много държави членки, липсата на яснота по отношение на някои понятия от директивата¹⁴ и по-бавно възникващите застрахователни пазари¹⁵. Един скорошен доклад посочва ръст на застраховките за екологична отговорност, закупени от европейски дружества (среден годишен ръст от 13,6 % от 2006 г. насам, по-специално във високорисковите сектори)¹⁶. Въпреки напредъка на развитието в областта на финансовите обезпечения, все още са налице проблеми по отношение на прилагането на директивата спрямо произшествия от голям мащаб и несъстоятелност на отговорните икономически оператори.

Въз основа на наличната информация не е възможно да се направи смислена цялостна оценка на ефикасността на директивата. Ще бъде необходима повече работа, включително събиране на допълнителни данни за преодоляване на недостатъците на тази оценка.

3.4. Последователност

В оценката се установи, че като цяло директивата е в съответствие с останалата част от европейското законодателство в областта на околната среда и със съответните международни конвенции, изброени в нейните приложения IV и V. Директивата е интегрирана задоволително в достиженията на правото на ЕС, като допълва останалото законодателство в областта на околната среда,¹⁷ по-специално Директивата относно оценката на въздействието върху околната среда,¹⁸ Директива относно емисиите от промишлеността¹⁹ и законодателството в областта на отпадъците. По-подробна оценка на някои конкретни въпроси е поместена в раздел 4, както и в приложения работен документ на службите на Комисията, където е посочена и необходимостта от възможна допълнителна работа.

3.5. Добавена стойност за ЕС

Оценката показва отново, че е налице добавена стойност за ЕС по отношение на определянето на минимално равнище на екологична защита, по-специално за трансгранични обстоятелства (например трансгранично замърсяване на вода). Директивата има за цел също така да гарантира по-добри условия на равнопоставеност на вътрешния пазар, но все още не е постигнала тази основна цел на хармонизацията в ЕС. Макар директивата да е увеличила ползването на предпазни мерки, например чрез увеличаване на наличието на пазара на застрахователни покрития за екология (вж. точка 3.3), набелязаните по-рано недостатъци на практика възпрепятстват по-високата добавена стойност за ЕС.

¹⁴ По-специално по отношение на „праг на значимост“.

¹⁵ Например балтийските републики и по-малките островни държави членки.

¹⁶ Stuart Collins, *EIL market grows post ELD*, в: Commercial Risk Europe, 27 ноември 2015 г.

¹⁷ Съответствието на Директивата относно екологичната отговорност с Директивата относно местообитанията е обобщено в точка 4.3.

¹⁸ 2011/92/ЕС (ОВ L 26, 28.1.2012 г., стр. 1).

¹⁹ Вж. бележка под линия 10.

4. Конкретни точки за преразглеждане

Настоящият доклад включва преразглеждане на четири конкретни области, приложени съгласно директивата в съответствие с член 18, параграф 3 на Директивата относно екологичната отговорност.

4.1. Изключение от обхвата на Директивата относно екологичната отговорност на някои международни конвенции (приложения IV и V)

Някои конвенции на Международната морска организация („ММО“) и свързаните конвенции²⁰ са изключени от обхвата на директивата. Тези конвенции са приложими по целия свят за корабособственици, чиито съдове са регистрирани в държава — страна по конвенциите, предвиждат стриктна отговорност за корабособствениците, задължителни финансови обезщетения²¹, а в случай на конкретни видове щети — специални фондове за обезщетение, които изплащат щетите, превишаващи отговорността на корабособственика. По-специално в случаи на петролни замърсявания от танкери е въведена тристепенна система за осигуряване на обезщетение за жертвите на инциденти с петролни замърсявания. Тези международни конвенции забраняват на страните въвеждането на допълнителни искове за обезщетения.

Както показва проучването на ефективността на директивата относно екологичната отговорност за Комисията, Директивата и тези международни конвенции прилагат различни стандарти за отстраняване²². Разликата е потенциално важна в зависимост от отделните случаи. След всички инциденти с петролни замърсявания от 2002 г. насам международните фондове за компенсация на петролните замърсявания и International Group of P&I Clubs също предоставиха доклади относно разходите за мерки за предотвратяване на екологични щети, в които не се установяват доказателства за недостатъчно обезщетение за екологични щети.

Въз основа на тази информация Комисията ще обмисли възможността за допълнително проучване дали различните стандарти за отстраняване могат да бъдат разгледани чрез законодателни средства, по-специално чрез работа за постигане на общо разбиране на понятията, например чрез тълкуване в рамките на „Ръководството за искове“ на Международните фондове за компенсация на петролните замърсявания и/или в рамките на форуми с участници страните по конвенциите.

Комисията не откри нови обстоятелства, които да поставят под въпрос изключването на щети в областта на атомната енергия.

4.2. Прилагане по отношение на генетично модифицирани организми (ГМО)

В рамките на периода, обхванат от настоящия доклад, няма инциденти с екологични щети, предизвикани от генетично модифицирани организми (ГМО)²³. Достиженията на

²⁰ Т.е. Конвенцията за отговорността, Конвенцията за фонда от 1992 г., Конвенцията за мазута, Конвенция за отговорност и компенсация при щети във връзка с превоза на опасни и вредни вещества по море, или HNS конвенцията, и Конвенцията за опасни товари.

²¹ Част от европейското законодателство по смисъла на Директива 2009/20/ЕО относно застраховката на корабособствениците за морски искове, ОВ L 131, 28.5.2009 г., стр. 128.

²² Вж. бележка под линия 5.

²³ Приложение III.10 и 11 към Директивата относно екологичната отговорност.

правото съответстват изцяло на изискванията на допълнителния протокол от Нагоя — Куала Лумпур относно отговорността и обезщетяването към Протокола от Картагена по биологична безопасност от октомври 2010 г., поради което на европейско равнище не са необходими допълнителни действия за сключване на този протокол.

4.3. Прилагане по отношение на защитените видове и естествените местообитания.

Проучването относно щетите върху биологичното разнообразие²⁴ разглежда потенциала за подобряване на условията на равнопоставеност чрез разширяване на обхвата на директивата, така че да покрива всички „защитени видове и естествени местообитания“ в държавите членки. Причината за това е, че половината държави членки прилагат този по-широк обхват²⁵, а останалите ограничават приложението до обхвата, определен в Директивата относно местообитанията. Разширяването на обхвата на Директивата относно екологичната отговорност, така че да включва изцяло национално защитени естествени местообитания и видове, обаче би срещнало правни затруднения (поради националните правомощия) и може да не подобри хармонизацията, тъй като националните обхвати също могат да се различават значително.

Проучването установи, че:

- определенията за „значителни щети“ и „благоприятен запазващ статут“ в двете директиви заслужават повече внимание в условията на потенциално различни значения и/или употреби на прага за значителна щета в Директивата относно екологичната отговорност и в член 6, параграф 2 на Директивата относно местообитанията;
- е налице необходимост от по-последователно прилагане и по-добро изясняване на прага за „значителна щета“. Това беше отбелязано и от редица компетентни органи, и от застрахователния сектор;
- географското обозначение на „благоприятния запазващ статут“ в Директивата относно екологичната отговорност (европейска територия, национална територия, естествен ареал) се оказва проблематично. Следователно би следвало да се поясни, че се изисква свързан с обектите подход за гарантиране на правилно и ефективно изпълнение;
- често не се предприемат мерки, които предотвратяват прерастването на щетите върху биологичното разнообразие в значителни, въз основа на грешното допускане, че действията за предотвратяване могат да се предприемат само ако е известно, че щетата ще бъде значителна.

Към момента Комисията анализира вариант на политиката за възможна инициатива „без нетни загуби“²⁶, който също би могъл да разгледа тези въпроси. Проучването е в етап на финализиране и ще се отчете като принос на Комисията при определянето дали и ако да — как, да разгледа посочените по-горе аспекти.

²⁴ Вж. бележка под линия 5.

²⁵ Белгия, Кипър, Чехия, Естония, Гърция, Унгария, Латвия, Литва, Люксембург, Полша, Португалия, Словения, Испания, Швеция, Обединеното кралство (Англия, Уелс, Северна Ирландия).

²⁶ http://ec.europa.eu/environment/nature/biodiversity/nml/index_en.htm

4.4. Възможност за включване на други инструменти в приложения III, IV и V²⁷

Комисията разгледа потенциалните кандидати за включване. Оценката обаче не показва никаква необходимост от разширяване на приложения III (вж. по-горе, точка 3.2), IV или V²⁸.

5. Заключение

Прилагането на Директивата относно екологичната отговорност е подобрило в ограничена степен предотвратяването и отстраняването на екологични щети в сравнение със ситуацията преди транспонирането на директивата. По-специално директивата засили принципа „замърсителят плаща“ (като по този начин избегна значителни разходи за данъкоплатците) чрез прилагане на стриктна отговорност в ЕС за екологични щети и повишаване на стандартите за възстановяване на увредени природни ресурси, по-специално за щети върху биологичното разнообразие. Въпреки това степента на различията между разпоредбите на държавите членки може да е причина за известни опасения, макар че на Комисията бяха съобщени малко опасения и оценката помогна за идентифициране на основните недостатъци.

Що се отнася до оценката, едно от основните предизвикателства е липсата на данни за инциденти по Директивата относно екологичната отговорност и сравними инциденти, разглеждани в рамките на националното законодателство. Други проблеми са липсата на осведоменост и информираност на заинтересованите страни относно директивата, недостатъчните ресурси и експертен опит в прилагането на директивата, несигурността и неяснотата по отношение на ключови понятия и определения, като например праг на „значителност“, недостатъчното ползване на допълнително и компенсаторно отстраняване и недостатъчните данни за екологични щети, случаи на отстраняване на щети и разходи. Докато някои от тези аспекти на директивата и нейният контекст помагат да се обясни значително различаващият се брой докладвани казуси и тяхното съдържание, различията в употребата на „прага на значителност“ заедно с вече съществуващите национални рамки се идентифицират като основната причина за значителните различия. Други фактори, допринасящи за променливия ефект на директивата включват различна употреба на регистри съгласно директивата, различна степен на публичното участие, различно прилагане на допълнителното задължение на компетентните органи да предприемат действия при липсата на действие или поради бездействие на отговорни оператори, както и различното равнище на осведоменост на заинтересованите страни.

В положителен план изпълнението на директивата продължава да се подобрява. Промислеността и други заинтересовани страни с принос за оценката са до голяма степен удовлетворени от настоящата правна рамка. Заедно с експертите от държавите членки те подкрепят твърдо последователността, предвидимостта и законодателната стабилност във връзка с екологичната отговорност. Директивата също така стимулира действия за предотвратяване и подход на предпазливост, като по този начин предпазва от високи разходи за възстановяване, които често превишават разходите за мерки за предотвратяване. Въпреки това е трудно да бъдат изразени количествено постигнатите

²⁷ Докладът ... включва преглед на: (з) документите, които са подходящи за включване в приложения III, IV и V. (член 18, параграф 3, буква г) на Директивата относно екологичната отговорност).

²⁸ Тези международни документи или няма вероятност да влязат в сила, или са допълнение към Директивата относно екологичната отговорност (за подробности вж. раздел 6.4 на РДСК).

чрез предотвратяване ползи, по-специално поради липсата на пълна информация за всички превантивни действия, както и за други мерки по предотвратяване, предприети съгласно Директивата относно екологичната отговорност.

Всяка бъдеща оценка следва да оцени директивата заедно с вече съществуващото национално законодателство, за да се определи до каква степен са създадени условия на равнопоставеност. Условията могат да бъдат допълнително изравнени чрез изясняването на някои ключови термини (по-специално „значителна щета“). За тази цел Комисията е набелязала подкрепящи мерки на европейско равнище, които в съчетание с редица препоръки към държавите членки биха представлявали подходяща реакция, която ще помогне за подобряване на съответствието на директивата с поставените в нея цели спрямо установеното в тази оценка.

6. Препоръки и следващи стъпки

В следващите години основният приоритет за Комисията ще бъде да насърчава хармонизирането на националните решения и практики в предоставената от директивата рамка и да набележи как това да бъде приложено ефективно и последователно в по-широка правна рамка за отговорността. Необходимо е също така да се положат усилия за подобряване на информационната база за действителното въздействие на Директивата относно екологичната отговорност, както за околната среда, така и за заинтересованите страни. Това ще изисква да се подобри събирането на данни за казуси по директивата в онези държави членки, които все още нямат установени регистри. Хармонизираните национални решения (по въпроси като модели за отстраняване, анализ на риска, изчисляване на застраховки и т.н.) също могат да дадат полезни резултати, тъй като наличните бази данни могат да бъдат използвани за повишаване на финансовата сигурност (предлагане на по-добре насочени продукти), подобряване на схемите за управление на риска на дружествата и на познанията на всички занимаващи се с това и заинтересовани страни, включително на органите, отговорни за намаляване на щетите.

Необходима е повече информация за идентифициране на точните причини и въздействия на разнопосочните решения в държавите членки. По-важното е, че могат да бъдат предприети стъпки за изграждане на допълнителен административен капацитет и стимулиране на инструментите за изпълнение. Освен това разработването на ефективен регулаторен мониторинг, както е заложено в Насоките за по-добро регулиране (РДСК(2015)110), следва да гарантира по-задълбочена и окончателна оценка на директивата в бъдеще²⁹. Поради това ще бъде необходимо да се обсъди с всички свързани заинтересовани страни и с държавите членки как тази база от полезни данни може да бъде подобрена.

Поради това службите на Комисията ще предложат многогодишна работна програма на експертите на държавите членки и заинтересованите страни, с цел да се подобри информационната база и да се подпомогне хармонизирането на националните решения. Освен това Комисията ще продължи да осигурява мерки за административна подкрепа, като например:

а) насоки или бележки за тълкуване относно ключови въпроси („значимост“);

²⁹ Което, съгласно съобщението на Комисията „По-добро регулиране за по-добри резултати — програма на ЕС“ (COM(2015) 215), следва да се провежда на всеки 5 до 7 години.

б) програми за обучение; и

в) информационни бюра за занимаващи се с това (които обхващат компетентни органи, оператори, лица, извършващи дейност по уреждане на претенции, доставчици на финансови обезпечения, засегнати физически лица, НПО и т.н.), предоставящи информация, помощ и подкрепа при извършването на оценки на риска и щетите.

В допълнение към тези усилия Комисията препоръчва на всички държави членки да:

- подкрепят усилията си за изпълнение с проактивни инициативи (като документи с насоки, обучения, електронни инструменти за анализ на риска, определяне на базисно състояние, модели на финансово обезпечение и т.н.), което вече е направено от някои държави членки;
- обменят административен опит и добри практики, както и да се подкрепят взаимно в усилията за изграждане на капацитет;
- преразгледат своето тълкуване на ключови разпоредби на директивата, по-специално във връзка със „значимост“;
- отчитат данни за инциденти по Директивата относно екологичната отговорност и публикуват регистрите си съгласно директивата, ако вече не са го направили;
- събират системно необходимите данни, чрез които могат да документират, че прилагането на директивата в тяхната страна е ефективно, ефикасно и в съответствие с цялостната ситуация в ЕС.

Всичко това ще подпомогне при подготовката за следващата оценка на директивата. Комисията счита, че тези стъпки представляват пропорционален подход за подобряване на търсените положителни въздействия на Директивата относно екологичната отговорност и ще помогнат за предоставяне на информация, която може да бъде използвана в следващата оценка, за да се демонстрира по-добре мащабът на добавената стойност за ЕС, ефикасността и ефективността на директивата.